

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. G. – Zarządu (...)** z siedzibą w G.

przeciwko **W. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 183 złotych (sto osiemdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 06 października 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego W. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 90 złotych (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. ustala i przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni na rzecz radcy prawnego K. J. kwotę 73,80 złotych (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu W. D..

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2014 roku powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. D. kwoty 192 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 06 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany W. D. dokonał przejazdu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązany jest uiścić powodowi dochodzoną pozwem opłatę dodatkową w kwocie 183 złotych oraz koszty pocztowego upomnienia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 września 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 5186/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany W. D. złożył sprzeciw, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany początkowo przyznał,

iż posiadał bilet, jednak zapomniał go skasować (k. 11 akt), a następnie, że nie zdążył go skasować z uwagi na kontrolę (k. 72-75 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Dnia 07 sierpnia 2013 roku W. D. podróżował komunikacją miejską – autobusem linii numer (...) należącym do Zarządu (...) w G.. Na trasie pomiędzy przystankami (...) i (...) o godzinie 09:33 miała miejsce kontrola biletów, w czasie której kontroler biletów oznaczony numerem 12 stwierdził, iż W. D. nie posiada ważnego biletu na przejazd i wystawił druk opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu. Kontroler biletów sporządził również raport opisowy numer (...).

W. D. pokwitował osobiście odbiór wezwania do zapłaty.

W. D. nie odwoływał się od powyższego wezwania.

W trakcie przejazdu autobusem linii numer (...) W. D. zobowiązany był do uiszczenia opłaty za przejazd w wysokości 3 złotych.

Opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu na liniach organizowanych przez Zakład (...) w G. wynosi 180 złotych.

raport opisowy kontrolera biletów nr (...) – k. 5-5-v, twierdzenia pozwanego W. D. – protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2015 roku – k. 110-111 akt (zapis cyfrowy – 00:02:16-00:12:00)

Sąd zważył, co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentu w postaci raportu opisowego kontrolera biletów, przedłożonego przez stronę powodową w toku postępowania oraz częściowo na podstawie dowodu z zeznań pozwanego W. D.. Odnośnie dowodu z dokumentu w postaci raportu opisowego kontrolera biletów, dokument ten uznany został za wiarygodny w całości, albowiem nie budził on zastrzeżeń Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, iż strona pozwana nie negowała jego mocy dowodowej.

Odnosząc się zaś do zeznań pozwanego W. D., Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części dotyczącej faktu przejazdu przez pozwanego w dniu 07 sierpnia 2013 roku autobusem linii numer (...) oraz nieskasowania biletu. W pozostałym zakresie Sąd ocenił zeznania pozwanego jako niespójnie i niewiarygodne, gdyż były one gołosłowne i nie znajdowały odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności co do okoliczności dotyczących przebiegu przejazdu pozwanego autobusem i jego zachowania od momentu wejścia do autobusu do momentu rozpoczęcia kontroli biletów. Zeznania pozwanego we wskazanym zakresie, zwłaszcza fakt zablokowania kasowników zaraz po wejściu pozwanego do pojazdu, co uniemożliwiło mu skasowanie biletu, jak i fakt natychmiastowej kontroli tuż po wejściu przez niego do pojazdu, nie zostały potwierdzone za pomocą żadnych wiarygodnych środków dowodowych, zaś na marginesie wskazać jedynie należy, iż początkowo w sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany przyznawał, iż posiadał bilet, jednak zapomniał go skasować (k. 11 akt), a dopiero następnie – że nie zdążył go skasować z uwagi na kontrolę (k. 72-75 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części tj. w zakresie żądania zasądzenia kwoty 183 złotych.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) – umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie zaś do treści art. 33a ust. 3 tej ustawy – w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba

przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, zaś dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym przysługuje przewoźnikowi po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty, które uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty (art. 75).

W niniejszej sprawie powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. domagał się zasądzenia od pozwanego W. D. kwoty 192 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 06 października 2013 roku do dnia zapłaty z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda wraz z należnością za przejazd (183 złotych) oraz kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia (9 złotych) – na podstawie art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami).

W sprawie bezspornym było, że pozwany w dniu 07 sierpnia 2013 roku odbył przejazd autobusem linii numer (...) bez ważnego biletu oraz że pozwany nie uiścił nałożonej na niego przez powoda opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu, ani należności za przejazd. Pozwany zarzucał natomiast, iż nie mógł skasować posiadanego przez siebie biletu na przejazd natychmiast po wejściu do autobusu z uwagi na zablokowanie kasownika, a nadto, że powód nie udowodnił swojego żądania co do wysokości.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego podważających zasadność żądania powoda i dotyczących przebiegu przejazdu pozwanego autobusem linii numer (...) w dniu 07 sierpnia 2013 roku wskazać należy, iż zarzuty te były niezasadne i gołosłowne, zaś pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, nie zaoferował żadnych dowodów np. zeznań kontrolera biletów, zapisu z monitoringu w autobusie, potwierdzających wskazywany przez siebie przebieg kontroli. Co więcej, pozwany przyjął druk opłaty dodatkowej, pokwitował go własnym podpisem i nie odwoływał się od tego, zaś jego twierdzenia, że nie wiedział jak to zrobić i gdzie złożyć reklamację, nie zasługują na wiarę.

Skoro zaś pozwany W. D. nie skasował biletu, a więc odbywał przejazd bez ważnego, tj. skasowanego, biletu (czego zresztą pozwany nie kwestionował), to zgodnie z art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe pozwany jest zobowiązany do uiszczenia na rzecz powoda należności za przejazd (ceny biletu) oraz opłaty dodatkowej. Żądanie powoda w tym zakresie uznać należało więc za całkowicie zasadne, w tym również co do jego wysokości. Wysokość powyższych kwot, zarówno w odniesieniu do należności za przewóz, czyli ceny biletu, jak i opłaty dodatkowej, znajduje swoje źródło w przepisach prawa miejscowego, które są powszechnie wiążące, zaś ich nieznanomość nie zwalnia od ich stosowania. Jak wynika z treści Uchwały Rady Miasta G. V/80/11 z dnia 23 lutego 2011 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe osób środkami miejskiej komunikacji zbiorowej (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 roku, Nr 36, poz. 826), zmienionej uchwałą nr XVIII/338/12 Rady Miasta G. z dnia 28 marca 2012 roku (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2012 roku, poz. 1447), cena biletu jednorazowego ważnego na linii zwykłej wynosi 3 złote, zaś wysokość opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu – 180 złotych.

Poza kwotą wskazaną wyżej powód domagał się również zasądzenia od pozwanego kosztów dodatkowych, związanych z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia określonych na kwotę 9 złotych.

O ile wysokość przewoźnego i opłaty dodatkowej znajduje swoje uzasadnienie i normatywne podstawy w powołanych powyżej przepisach prawa, o tyle – żądanie powoda co do kosztów pocztowych wysłanego upomnienia uznać należy za nieudowodnione. Powód bowiem w żaden sposób nie wykazał wysokości poniesionych przez siebie kosztów wysyłki, do czego był zobowiązany po myśli art. 6 k.c. W tym zakresie żądanie powoda podlegało więc oddaleniu, albowiem poza adnotacją poczynioną na raporcie opisowym kontrolera biletów „Wezwanie wysłano – 11 września 2013 roku”, brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających tę okoliczność, w postaci chociażby dowodu nadania przesyłki, czy potwierdzenia jej odbioru przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 21 lipca 2015 roku, na podstawie art. 16 w zw. z art. 33a ust. 3 w zw. z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego W. D. na rzecz powoda Gminy M. G. – Zarządu (...) w

G. kwotę 183 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi za okres od dnia 06 października 2013 do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 100 zdanie drugie k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 460), uznając, iż powód uległ jedynie w nieznaczej części swojego żądania i obciążając w związku z tym pozwanego W. D. kosztami procesu w całości, tj. w kwocie 90 złotych, na co składa się kwota poniesionych przez powoda kosztów sądowych (30 złotych) oraz kwota 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W oparciu o treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025) w punkcie IV wyroku Sąd ustalił i przyznał ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni pełnomocnikowi pozwanego radcy prawnemu K. J. kwotę 73,80 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (z uwzględnieniem należnego podatku od towarów i usług).